

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Η έλευση της Εικόνας του «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ», αποτελεί ένα θαυμαστό δώρο της Παναγίας μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μήνυμα Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνου για την Κυριακή 29 Μαρτίου 2026:

Βρισκόμαστε λίγο πριν τὸ τέλος τοῦ ὑπέροχου καὶ κατανυκτικοῦ σταδίου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἡ κατάνυξη, ἡ μετάνοια καὶ ἡ συντριβὴ τὴν ὁποία βιώσαμε καθ' ὅλη τὴν σταυροαναστάσιμη αὐτὴ περίοδο τῆς χαρμολύπης, ὅπως τὴν χαρακτηρίζουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, κορυφώνεται καθὼς βαδίζουμε πρὸς τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Ὁ δρόμος ὀλοκληρώνεται, τὸ κενὸ μνημεῖο εἶναι πλέον ὀρατό. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐκτιναχτεῖ τὸ ἄκτιστο καὶ ὑπερκόσμιο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς λαμπρύνει καὶ θὰ ἀνανοηματοδοτήσῃ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξὴ μας.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα, ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος μᾶς παρουσιάζει τὸν Κύριό μας καὶ τοὺς Μαθητὲς Του «ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα (Μρκ. Ι´32)». Μαζὶ βαδίζουν, ἡ καρδιὰ καὶ ἡ σκέψη τους ὅμως ἀπέχουν πολὺ μεταξύ τους.

Ἀπὸ τὴν μιὰ ὁ Κύριος, σὲ μία συμβολικὴ κίνηση ὑψίστης σημασίας, βαδίζει «προάγων τοὺς Μαθητὲς Του» (Μρκ.Ι΄32). Προηγείται, δηλαδή, αὐτῆς τῆς πορείας, γεγονὸς βέβαια αὐτονόητο, καθὼς, ὡς Διδάσκαλος, ἀκολουθεῖται ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς Του.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκειά τῆς πορείας τους, γιὰ τρίτη καὶ τελευταία φορά, προλέγει στοὺς Μαθητὲς ὅλα ὅσα πρόκειται νὰ συμβοῦν: Ἀπὸ τὴν ἀτιμωτικὴ σύλληψη, τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς, μέχρι τὴν Σταυρικὴ Θυσία, τὸ Θάνατο καὶ τὴν ἔνδοξη Ἀνάστασις κατὰ τὴν τρίτη ἡμέρα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ Μαθητὲς μᾶς προβληματίζονται μὲ τὴν στάση τους. Ἔχουν ἄλλες προτεραιότητες, δὲν συνειδητοποιοῦν τὰ φοβερὰ γεγονότα ποὺ πλησιάζουν καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὶς πνευματικὲς διαστάσεις αὐτῆς τῆς πορείας. Πιστεύουν ὅτι ἀνεβαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ ἐορτάσουν ἕνα ἀκόμη Ἑβραϊκὸ Πάσχα. Παρ' ὅ,τι καὶ στὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται πῶς «ἐθαμβοῦντο καὶ ἐφοβοῦντο (Μρκ. Ι΄32)», καθὼς ἀκοῦν ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ πρωτοφανεῖς ἐξελίξεις ποὺ θὰ συμβοῦν, ἐν τούτοις δὲν κατανοοῦν καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ προσεγγίσουν τὸ βαθύτερο νόημα ὅλων ἐκείνων ποὺ ἄκουσαν καὶ βίωσαν τρία ὀλόκληρα χρόνια κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ἀλλὰ καὶ ἐκείνων ποὺ πρόκειται νὰ συμβοῦν. Ἡ συνέχεια τῆς περικοπῆς τὸ ἐπιβεβαιώνει: Καθὼς πορεύονται πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν ἀπομονώνουν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου (Μρκ.Ι΄35) καί, διασπῶντας τὴν ἐνότητα τῶν Μαθητῶν, τοῦ ζητοῦν κάτι ἀπίστευτο: Τὴν πρωτοκαθεδρία σὲ μία Βασιλεία, τὴν ὁποῖαν φαντάζονται ἐπίγεια καὶ ἔνδοξη.

«Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν (Μρκ.Ι΄45)». Ὁ Μεγάλος Παιδαγωγὸς Ἰησοῦς, παρὰ τὴν ὀλοφάνερη ἀδυναμία τῶν Μαθητῶν Του νὰ κατανοήσουν, ἐπιμένει: Μιλᾷ γιὰ τὸ ἐκούσιο Πάθος Του, ποὺ θὰ ἀποτελέσει «λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μρκ.Ι΄45), δηλαδή θὰ ἀντισταθμίσει καὶ θὰ ἐξουδετερώσει τὶς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, στὴν ὁποία εἶναι ὑπόδουλοι πολλοί, ἐννοῶντας τὸ σύνολο τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Δὲν ἀρκεῖται ὅμως σὲ αὐτό: Σπεύδει νὰ προειδοποιήσῃ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, οἱ ὁποῖοι ὀραματίζονται μεγαλεῖα ἐξουσίας, πῶς, στὴν πραγματικότητα, ζητοῦν κάτι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀντέξουν. Συγχρόνως, ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν κοινὴ λογικὴ, ἡ ὁποία διακατέχει τὸν κάθε ἄνθρωπο τοῦ κόσμου τούτου: Διαχωρίζει τὴν πνευματικὴ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ καί, οὐσιαστικά, τοὺς καλεῖ νὰ ἐπιλέξουν, λέγοντάς τους:

«ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· (Μρκ.Ι΄43-44)».

Νοητὰ κι ἐμεῖς «ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα», ὅπως ἀκριβῶς στὴν σημερινὴ

Εὐαγγελικὴ Περικοπή. Μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ Εκεῖνον ποὺ εἶναι ὁ Ζωοδότης καὶ ὁδηγὸς τῆς ὑπάρξεώς μας, ἐναποθέτουμε σὲ Αὐτὸν τὸ «εἶναι» μας, χωρὶς νὰ ἀπογοητευθοῦμε.

Τὴν ἐπόμενη Κυριακὴ θὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναβαπτισθοῦμε πνευματικὰ στὴν κολυμβήθρα τῆς ἠρωικῆς Θυσίας τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων Ἐξοδιτῶν, ποὺ, πρὶν ἀπὸ διακόσια ἔτη, ἔδωσαν τὴν δική τους ἀπάντηση στὴν πνευματικὴ καταδυναστευση ποὺ θέλησαν νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν ἀλλόφυλοι καὶ ἀλλόθρησκοι. Μὲ τὴν Ἐξοδὸ τους προσέφεραν καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὴν σειρά τους «τὴν ψυχὴν αὐτῶν λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Καὶ ἡ θυσία τους δικαιώθηκε, μιᾶς καὶ ὑπῆρξαν οἱ πρωταγωνιστὲς στὸ κομβικὸ αὐτὸ γεγονὸς, ποὺ ἔδωσε νέα πνοὴ στὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁδήγησε τὶς Μεγάλες Δυνάμεις νὰ ἀναθεωρήσουν τὴν ἕως τότε ἀδιάφορη στάση τους ἀπέναντι στὴν Ἐπανάσταση.

Διακόσια ἔτη ἄσβεστης μνήμης, σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. Διακόσια ἔτη εὐλάβειας στὴν ἠρωικὴ τους θυσία. Κάθε χρόνο, τὸ ἴδιο δέος καὶ ἡ ἴδια συγκίνηση διαπερνοῦν τὶς ψυχές μας. Ἰδιαίτερα ὅμως τὸ φετινὸ ἔτος ἀποτελεῖ ὀρόσημο γιὰ τὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία. Μὲ κάθε ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα καὶ ἐπισημότητα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους, τιμοῦμε τὴν ἱστορικὴ διακοσιοστὴ ἐπέτειο. Πολλές καὶ σημαντικὲς ἐκδηλώσεις, σὲ κάθε σπιθαμὴ τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, λαμπρύνουν τὸν ἐπετειακὸ καὶ πανηγυρικὸ αὐτὸν χαρακτήρα.

Τὸ ἐπίκεντρο βέβαια τῶν πανηγυρικῶν ἐορτασμῶν τοῦ Ἐπετειακοῦ αὐτοῦ Ἔτους δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. «Ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι» ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί. Μέσα στὴν ἀτελεύτητη χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, σὲ ἓνα περίπου μῆνα, ὡς Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης σας, σᾶς ἀπευθύνω πνευματικὸ προσκλητήριο, ὥστε νὰ γίνετε κοινωνοὶ τῆς μεγάλης πνευματικῆς χαρᾶς ποὺ θὰ βιώσουμε ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία. Ὅλοι ἐνωμένοι, Κλήρος καὶ λαός, τὴν Πέμπτη 30 Ἀπριλίου καὶ ὥρα 18:00μ.μ., θὰ ὑποκλιθοῦμε ταπεινὰ στὴν Γερόντισσα τοῦ Ἁγίου Ὅρου καὶ πνευματικὴ Μητέρα ὄλων μας, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὑποδεχόμενοι, στὴν ἱστορικὴ κεντρικὴ Πύλη τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τοῦ Μεσολογγίου, τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ», ἡ ὁποία ἴσταται ἀποθησαυρισμένη στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Πρωτάτου στὶς Καρυές, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἄθωνα.

Ἡ ἔλευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ», ἀποτελεῖ ὄντως ἕνα θαυμαστὸ δῶρο τῆς Παναγίας μας πρὸς τὸν εὐλογημένο τόπο μας. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι πῶς, ὅταν πρὶν ἀπὸ τρία περίπου χρόνια, νεοεκλεγείς καὶ νεοχειροτόνητος τότε Ἐπίσκοπος, ξεκίνησα τὶς διαδικασίες πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αἰσθάνθηκα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὅτι ἡ Παναγία μας μὲ καθοδηγοῦσε. Σὰν νὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔλθει καὶ νὰ εὐλογήσει μὲ τὴν ἁγιαστικὴ της χάρι τὸν αἵματοβαμμένο, ἀπὸ τὴν ἠρωικὴ θυσία, τόπο μας.

Ἡ Παναγία μας θὰ τιμήσει τὸ Μεσολόγγι. Θὰ εὐλογήσει καὶ θὰ ἀγιάσει μὲ τὴν Θεομητορικὴ της εὐλογία τὸν Κῆπο τῶν Ἡρώων, πρὶν τὴν μετάβαση στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Νὰὸ τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος, ὅπου, γιὰ δέκα ὀλόκληρες ἡμέρες, θὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ εὐλογηθοῦμε ἀπὸ τὴν παρουσία της. Ἐνώπιόν Της, τὸ σύνολο τῶν κατοίκων τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τοῦ Μεσολογγίου, μὲ τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν κατάνυξη ποὺ Τῆς ἀρμόζει, θὰ κλίνει γόνυ δοξολογίας πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο γιὰ τὸ εὐλογημένο ἐπετειακὸ ἔτος ποὺ μᾶς ἀξιώνει νὰ βιώσουμε.

Νοητὰ, θὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ καὶ τὴν προσευχὴ μας σ' ἐκείνη τὴν νύκτα τοῦ 982 μ.Χ., ὅταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, μὲ τὴν μορφή Μοναχοῦ, παρέδιδε σ' ἕνα κελλι κοντὰ στὶς Καρυὲς πρὸς ἕναν δόκιμο ὑποτακτικὸ, τὸν Θεομητορικὸ ὕμνο, χαραγμένο σὲ πέτρινη πλάκα ἀπὸ τὸν ἴδιον:

«Ἄξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σὲ τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον

καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἡ Εφέστιος Εἰκόνα τοῦ Κελλίου ἐκείνου ἔλαβε τὴν προσωνυμία «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ» καὶ κατέστη ἡ Ἐφορος ὀλοκλήρου τοῦ Ἀγιωνύμου Ὄρους.

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Παιδιὰ μοῦ ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Ὅλοι μας κατανοοῦμε τὴν ἀξία καὶ τὴν σημασία τῶν Θεομητορικῶν προσκυνημάτων καὶ μάλιστα ἐνδὸς τόσο σημαντικοῦ γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία κειμηλίου, ὅπως ἡ Ἱερὰ καὶ Θαυματουργὴ Εἰκόνα τοῦ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ». Μία Εἰκόνα ποὺ ἐλάχιστες φορὲς ἔχει ἐξέλθει τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Σὲ ὅποιον τόπο μεταβαίνει, γίνεται δεκτὴ μὲ τιμὲς ἀρχηγοῦ κράτους καὶ θαυματουργεῖ. Ποιὰ ψυχὴ μένει ἀσυγκίνητη μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς Παναγίας μας; Ποιὰ καρδιὰ δὲν δακρύζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ χαρά;

Αὐτὲς οἱ λίγες σκέψεις ποὺ μοιράστηκα μαζί σας σήμερα ἀποτελοῦν προσκλητήριον

πίστεως πρὸς ὅλους. Νὰ πλησιάσουμε τὴν Παναγία μας. Νὰ δοξολογήσουμε Τὸν Θεὸ γιὰ τὴν παρουσία της. Νὰ τὴν προσκυνήσουμε μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα καὶ νὰ ἐναποθέσουμε πάνω στὴν Ἱερά της Εἰκόνα ὅλες τὶς ἀγωνίες μας, ὅλα τὰ πνευματικά μας βάρη καὶ ὅλες τὶς ἐλπίδες μας. Ἡ Παναγία μας δὲν θὰ μᾶς ἀπογοητεύσει. Νὰ εἴμαστε σίγουροι γι' αὐτό.

Μὲ δέος καὶ ζέση πίστεως ἅς προσευχηθοῦμε θερμὰ νὰ μᾶς ἀξιώσει ὁ Δωρεοδότης Κύριος νὰ βιώσουμε αὐτὴν τὴν πνευματικὴν χαρὰ καὶ εὐλογία, ὥστε ὅλοι μαζί, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» νὰ ἀναφωνήσουμε:

Τὰ μεγαλεῖα σου Παρθένε, τὶς διηγῆσεται; βρύεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».